

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.657/2016/4. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Horváth Péter Károly ügyvéd által képviselt felperesnek - a dr. Kovács Anikó ügyvéd által képviselt alperes ellen jó hírnév megsértése iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2016. március 9. napján kelt 23.P.22.257/2015/10. számú ítélete ellen a alperes részéről 11. sorszám alatt benyújtott fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben** és akként **változtatja meg**, hogy az alperes az elsőfokú bíróság által meghatározott tartalmú és formájú nyilatkozatot az alperes **(település neve)-i** telephelyén a dolgozók pihenőhelyiségében köteles elhelyezni.

Az alperes által fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 36 000 (harminchatezer) Ft-ra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15 800 (tizenötezer-nyolcszáz) Ft fellebbezési eljárási költséget.

A feljegyzett 48 000 (negyvennyolcezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket az alperes köteles megfizetni az állami adóhatóság felhívására a Magyar Államnak.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperesnél mint munkáltatónál - aki tevékenységét **(település 2. neve)-i** székhelyén és **(település neve)-i** telephelyén folytatja - a munkavállalók érdekképviselőjét egyrészt az alperes - a Vegyipari Dolgozók Szakszervezetének (a továbbiakban: VDSZ) származtatott jogi személye -, másrészt a C.) Dolgozók Független Szakszervezete (továbbiakban: CDFSZ) látja el. A felperes 2015. évben kb. 1100 fő új munkavállalót vett fel. A felperes és az alperes, valamint az üzemi tanács képviselői 2015. év első félévében egyeztettek a munkavállalók 13. havi juttatása és ezzel összefüggésben a felperesnél hatályos kollektív szerződés módosítása tárgyában. Az egyeztetéseken a felperest **(személy 1.neve)** ügyvezető, **(személy 2. neve)** főosztályvezető, **(személy 3. neve)** HR-asszisztens képviselte, míg az alperes részéről **(személy 4. neve)** és **(személy 5. neve)**, az üzemi tanács részéről pedig **(személy 6. neve)** (CDFSZ elnök), továbbá **(személy 7. neve)** vett részt. A felperes titkára **(személy 8. neve)**, tisztségviselője **(személy 4. neve)** volt ekkor és jelenleg is.

A felperes **(település 2. neve)-i** üzemi területén a peres felek külön hirdetőszekrénnel

rendelkeznek, amelyekhez kulcsa az adott szervezet képviselőjének - az alperes esetén **(személy 4. neve)**nak - van. Az alperes a neve, elérhetősége feltüntetésével, titkáranak, vagy helyettesének aláírásával és bélyegzőlenyomatával szokta ide kihelyezni írásbeli tájékoztatóit. A felperes ügyvezetője 2015. júniusában arról értesült, hogy egy írásbeli tájékoztató került kihelyezésre a **(település 2. neve)-i**, majd néhány nap elteltével a **(település neve)-i** szervezeti egységek dolgozói pihenőhelyiségeiben, amely utóbb a CDFSZ által használt **(település 2. neve)-i** hirdetőszekrényben is megjelent. A tájékoztató nyomtatott formátumú, bal felső sarkában az alperes neve szerepelt.

A tájékoztató döntés szempontjából releváns szövege a következő:

„Kedves Munkatársaink !

... A **(település 2. neve)-i** üzemi tanács és a alperes neve nem értett és ért egyet a munkáltató álláspontjával.

Sem a alperes neve, sem a **(település 2. neve)-i** üzemi tanács érdemben nem vizsgálta 2013-tól a cafetéria szabályzatot, azt nem írta alá, így a munkáltató egyoldalú munkáltatói utasításként adta a szabályzatot.

A alperes neve háta mögött összefogott a munkáltató és a CDFSZ, és megpróbálták átalakítani a 13. havi juttatást, majd kényszerítéssel, zsarolással akarták kioroszakolni a megállapodás aláírását. ..."

A tájékoztatóról való tudomásszerzést követően a felperes ügyvezetője 2015. június 19-én elektronikus levelet küldött az alperesnek, amelyben kérte, ha a tájékoztatót ő terjeszti, azt helyesbítse, mert nem tényszerű.

A levél megválaszolatlanul maradt, ezért a felperes ügyvezetője 2015. július hó 3. napján ismételen elektronikus levélben jelezte az alperes felé, hogy az előzmények alapján azt feltételezi, a tájékoztatót az alperes szórta szét, és meg fogja tenni a szükséges jogi lépéseket, mert annak tartalma - különösen akkor, amikor új dolgozókat vesznek fel - „sokat árt” a felperesnek.

Az alperes - miután a szakszervezeti bizottság azt megtárgyalta - ismét válasz nélkül hagyta a levelet. Ezt követően 2015. július hó 7-én a felperes jogi képviselő útján szólította fel az alperest az inkriminált tájékoztatóban foglalt tartalom korrigálására, a szükséges jogi lépések kilátásba helyezése mellett.

Időközben **(személy 6. neve)** (CDFSZ képviselője) és **(személy 4. neve)** (alperes képviselője) között e-mail váltás zajlott 2016. június 22. és június 23. napján, amelynek során

(személy 6. neve) több ízben szóba hozta a perbeli hirdetményt, amelyre akként utalt, hogy az az alperes által kiadott tájékoztató. **(személy 4. neve)** ezt nem cáfolta, ugyanakkor **(személy 6. neve)** hirdetménnyel kapcsolatos megjegyzéseire nem reagált, erről a kérdésről elterelte a szót.

A CDFSZ saját neve alatt, saját logóját használva, hirdetőtábláján hirdetményt tett közzé, amelyben reagált az alperes neve alatt megjelent - fentebb hivatkozott - tájékoztatóra. A hirdetmény többek között a következőket tartalmazza:

„Kedves Munkatársak !

Szeretnék reagálni pár szóban a alperes neve (MGSZ) által kiadott tájékoztatóra, mely a CDFSZ és a **(település neve)-i** üzemi tanács (ÜT) álláspontja alapján nem teljesen a valóságot tükrözi.

A cafetéria szabályzat munkáltatói utasítás, a munkáltató a szakszervezetek nélkül is dönthet a módosításról, a tájékoztatóban a alperes neve is elismeri ..."

Ezt követően az alperes a nevében kiadott fenti hirdetménnyel egyező formátumú - értve ez alatt a betűméretet és betűtípust is - újabb tájékoztatót jelentetett meg az alábbi szöveggel:

„Kedves Munkatársak !

Sajnos a CDFSZ már megint valótlanul állít. 2015-ben a cafetéria módosítással kapcsolatban a **(település 2. neve)-i** üzemi tanács képviselőjében senki sem volt jelen egyetlen megbeszélésen sem, nem értjük, hogy a CDFSZ honnan veszi ennek ellenkezőjét".

A tájékoztató ismerteti a cafetéria témában lezajlott folyamatokat, és összegzőképpen azt emeli ki, hogy az alperes munkája meghozta az eredményét, egy több éves törvénytelen gyakorlat került megszüntetésre, az alperes megvédte a munkavállalók érdekeit.

A felperes pontosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát, amikor 2015. júniusában a felperes telephelyein kihelyezett hirdetményeiben azt állította, kényszerítéssel és zsarolással akarta az alperestől kieroszakolni egy megállapodás aláírását, ezzel a személyét sértő, valótlan tény állított, híresztelt, hamis színben tüntetett fel.

Kérte kötelezni az alperest elégtétel adására oly módon, hogy írásban ismerje el, a közzétett tájékoztatóban valótlanul állította, hogy kényszerítéssel, zsarolással akarta kieroszakolni egy megállapodás aláírását, valamint hogy a felperes nem kényszerítette és nem zsarolta, ilyen magatartásra a felperes részéről nem került sor. Kérte kötelezni az alperest e nyilatkozat mindkét telephelyen történő kihelyezésére, legalább egy hónapos időtartamra. Kérte továbbá az alperes további jogsértéstől történő eltiltását és 500 000 Ft sérelemdíj, valamint a perköltségei megfizetésére kötelezését. Előadta, a tájékoztató kihelyezését megelőző időszakban a felek és az üzemi tanács között valóban volt egyeztetés a munkavállalók 13. havi juttatásával kapcsolatosan, de ennek során semmilyen formában nem fenyegette meg, nem kényszerítette vagy zsarolta az alperes képviselőit. Rámutatott, az inkriminált hirdetményben alkalmazott „kényszerítés” és „zsarolás” kifejezések büntetőjogi fogalmak, amelyek alkalmasak arra, hogy a hirdetményt olvasó személyek bűncselekmény elkövetését feltételezzék a felperesről. Utalt arra, peren kívül több alkalommal felszólította az alperest a hirdetmény helyesbítésére, az alperes azonban nem reagált erre, megsértve ezzel az együttműködési kötelezettségét, és mintegy ráutaló magatartással elismerve, hogy a kifogásolt tájékoztató tőle származik. A sérelemdíj összegszerűsége kapcsán hangsúlyozta, a hirdetmény kihelyezésének időszakában mintegy 1100 főnyi munkavállaló felvétele zajlott, ami nyilvánvalóan negatív módon hatott erre a folyamatra.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, azt mind jogalapjában, mind összegszerűségében vitatta. Tagadta, hogy a sérelmezett tájékoztató tőle származik, hangsúlyozva, hogy az nem a nála szokásos formában és jóváhagyással készült. Utalt arra is, hogy a **(település neve)-i** telephelyen semmilyen választott vagy megbízott képviselője nem volt a perbeli időszakban, aki ott elhelyezhette volna a hirdetményt.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, az alperes azzal, hogy 2015. júniusában a felperes **(település 2. neve)-i** székhelyén és **(település neve)-i** telephelyén olyan tartalmú tájékoztatást helyezett el a munkavállalói pihenőhelyiségekben, amely szerint a felperes az alperestől kényszerítéssel, zsarolással akarta kieroszakolni egy megállapodás aláírását, valótlan tény állításával megsértette a felperes jóhírnévhez kapcsolódó személyhez fűződő jogát. Erre tekintettel kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül adjon elégtételt a felperesnek oly módon, hogy legalább egy hónapra a felperes **(település 2. neve)-i** székhelyén és **(település neve)-i** telephelyén az alperes számára rendszeresített zárt hirdetőszekrényben saját költségén helyezzen el írásbeli nyilatkozatot a következő szöveggel:

„A alperes neve 2015. júniusában közzétett tájékoztatójában valótlanul állította, hogy a felperes neve kényszerítéssel, zsarolással akarta kieroszakolni egy megállapodás aláírását; ilyen magatartásra a (C.) Fluid Automative Hungária Kft. részéről nem került sor.”

A jövőre nézve eltiltotta az alperest a további jogsértéstől, és kötelezte arra, hogy 15 nap alatt

fizessen meg a felperesnek 531 750 Ft-ot, valamint az államnak 30 000 Ft eljárási illetéket. Megállapította, hogy a felperes jogosult visszaigényelni az illetékes állami adóhatóságtól 30 000 Ft tévesen lerótt eljárási illetéket.

Az ítélet indokolása szerint a felperesnek kellett bizonyítania, hogy az inkriminált tájékoztató az alperestől származott, és azt ő helyezte ki a munkáltatói egységekben. Megállapította, a felperes e bizonyítási kötelezettségének - közvetett úton - eleget tett. A tájékoztató szövegének tartalmát elemezve ilyen közvetett bizonyítékként értékelte, hogy az alperes érdekében került sor a leírtak közzétételére, továbbá a **(személy 4. neve)** és **(személy 6. neve)** között zajló elektronikus levelezés tartalmát, ezen túl **(személy 9. neve)** írásbeli nyilatkozatát, valamint azt a tényt, hogy a tárgyaláson **(személy 4. neve)** tanú olyan VDSZ feliratú pólót viselt, amely megegyezett azzal a viselettel, amit a hirdetményt kihelyező személyeken látott **(személy 9. neve)**.

Kifejtette, az alperesi tájékoztató sérelmezett részében a „kényszerítés” és a „zsarolás” kifejezések használata büntetőjogi tényállást megvalósító, ekként felperest sértő, valótlan tényállítás, így alkalmas volt arra, hogy az azt olvasó munkavállalókban negatív értékítélet alakuljon ki a munkáltatót illetően, amely nyilvánvalóan sértette a felperes jóhírnévhez fűződő jogát. A további jogsértéstől történő eltiltásra irányuló keresetet azért találta alaposnak, mert a CDFSZ „ellenhirdetményére” hasonló hangnemű válasz érkezett és került kihelyezésre az alperes részéről, amely alapján egy tendencia kialakulása volt megállapítható.

Miután a jogsértés tényét bizonyítottnak fogadta el, a sérelemdíj iránti igény jogalapját is fennállónak ítélte. Az összegszerűség meghatározásánál figyelemmel volt arra, hogy az alperes közzéadás bűncselekmények elkövetését állította, továbbá hogy nem reagált az inkriminált hirdetmény megjelenése után a felperes által több alkalommal kezdeményezett helyesbítés iránti kérelemre. Mint bizonyítatlant figyelmen kívül hagyta ugyanakkor a felperesnek azt a hivatkozását, miszerint a perbeli tájékoztató negatív hatást gyakorolt a folyamatban lévő munkaerőfelvételre.

Az ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását, a kereset elutasítását és perköltségének megtérítését kérte. Érvelése szerint az ítélet részben végrehajthatatlan, mert a **(település neve)-i** telephelyen nem rendelkezik általa zárható hirdetőszekrénnel, így ott elhelyezni sem tudná a bíróság által megfogalmazott tájékoztatót. Hangsúlyozta továbbá, a felperes nem bizonyította, hogy ő (az alperes) követte el a jogsérelmet okozó magatartást. Kiemelte, az általa készített hirdetményeknek kötelező formájuk van, azt a képviselőre jogosult titkár vagy titkárhelyettes írja alá, a vitatott tájékoztató pedig aláírás nem szerepelt. Utalt arra, hogy a VDSZ feliratú pólóknak nem lehet nagy jelentőséget tulajdonítani, mert bármely - nem alperesi - tag hozzájuthatott ilyen ruhadarabhoz. Álláspontja szerint döntő jelentőségű az is, hogy a **(település neve)-i** telephelyen egyáltalán nem tartózkodtak képviselői 2015. évben, így ott a hirdetményt kihelyezni sem tudhatták. Előadta, a tájékoztató tartalma alapján sem vonható le kétséget kizáró következtetés arra, hogy az tőle származik, mert a perben hivatkozott egyeztetésről, annak menetéről a munkavállalókat is tájékoztatták a szakszervezetek, annak tartalmát bármely munkavállaló megismerhette, és ez alapján a tájékoztatót megszerkeszthette. Érvelése szerint a hirdetmény tőle való származására a **(személy 4. neve)** és **(személy 6. neve)** közötti elektronikus levélváltás tartalma sem bizonyíték, mert a szakszervezet vezetői között több szálon is futott a levelezés, és olykor az abban szereplő egyes utalások félreérthetőek voltak.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság kizárólag a felperes állításai, előadása alapján állapította meg, hogy ő követte el a jogsértő magatartást, és hogy hol lettek kihelyezve a hirdetmények. Állította, hogy csak a **(település 2. neve)-i** zárt CDFSZ hirdetőszekrényben volt a tájékoztató kifüggesztve, a pihenőegységekben történő kihelyezésről csak a felperes szólt, egyéb peradat ezt nem támasztotta alá. Egyebekben túlzott mértékűnek tartotta a sérelemdíj összegét ahhoz képest is, hogy a per előtti levelezés során azt maga a felperes 50 000 Ft-ban jelölte meg.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

A fellebbezés **a l a p t a l a n .**

A peres felek közötti jogvita tárgyát elsődlegesen az képezte, hogy a felperes által kifogásolt közlemény az alperestől származik vagy sem. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy e körben a bizonyítás a felperest terhelte a Pp. 164. § (1) bekezdésében foglaltak szerint, és a bizonyítékok körülbírálatára, okszerű mérlegelésével jutott arra a helyes következtetésre, hogy a felperes eleget tett e kötelezettségének, ebből adódóan túlnyomórészt helyesen állapította meg a tényeket és azokból mindenben helyes jogi következtetésre jutott.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az ítélet táblája kiemeli az alábbiakat.

Az kétségtelen, hogy a bíróság rendelkezésére csak közvetett bizonyítékok álltak, ezek közül az ítélet táblája az alábbi két bizonyítékot emeli ki, amelyeket súlyozottan értékelt a döntése meghozatalánál:

Az ítélet táblája elsőként utal a két szakszervezeti vezető közötti levélváltásra (e-mailek). Ennek során a CDFSZ vezetője több alkalommal hivatkozott a hirdetményre, azonban az alperes képviselője elterelte erről a szót, ugyanakkor a levélváltás szövege, értelme nem hagy kétséget a felől, hogy a kifogásolt hirdetményre történt hivatkozás, ezzel az alperes képviselője tisztában volt, válaszaiból ez megállapítható: „a történések igazolják állításainkat”; „**(személy 1. neve)**től kaptad meg a tájékoztatónkat”. Ugyanakkor az alperes vezetője nem tiltakozott az ellen, hogy **(személy 6. neve)** a „kiadott hirdetményetekre” kérdezett rá, nem állította, hogy téves **(személy 6. neve)** információja, nem cáfolta, hogy a hirdetmény az alperestől származik.

Az ítélet táblája hangsúlyozott jelentőséget tulajdonított a felperes ügyvezetőjének **((személy 1. neve))** 2015. június 19. napján az alpereshez eljuttatott levelében (e-mail) foglaltaknak is. Az ügyvezető ebben konkrétan rákérdezett, hogy a kifogásolt hirdetményt az alperes szórta-e szét a pihenőkben, egyben kérte a tájékoztatás helyesbítését. Ezt követően 2015. július 3. napján újabb - most már a jogi lépések kilátásba helyezésének terhe mellett - e-mailt juttatott el az alpereshez azzal, hogy miután a korábbi levélre nem kapott választ, ezt úgy tekinti, hogy az inkriminált hirdetményt az alperes terjeszti. Az alperes passzív magatartást tanúsított, egyik levélre sem reagált. E magatartás indokaként nem fogadható el az alperes érvelése, miszerint nem volt jó a kapcsolat a két vezető között, mert ha ez így is van, nem életszerű, hogy a fenti két e-mail, majd pedig a per előtti felszólítás (2015. július 7.) legalább tiltakozást ne váltott volna ki az alperesből, ha valóban nem ő terjesztette a hirdetményt. Elvárható ilyen szituációban az, hogy az alperes alaptalanul „megvádolt” fél legalább elhatárolódjon a gyanú tárgyát képező cselekménytől, az alperes azonban sem az e-mailekre, sem a per előtti felszólításra nem adott nyilatkozatot, viszontválaszt.

Az előbb kifejtetteken túl megállapítható, az elsőfokú bíróság a perben felmerült egyéb bizonyítékokat is helyesen mérlegelve jutott arra a következtetésre, hogy a felperes által támadott hirdetmény az alperestől származik, az ítélet táblája mindenben osztja az elsőfokú bíróság által kifejtetteket.

Annyiban helyes az alperes fellebbezési érvelése, hogy a **(település neve)**-i telephelyen nem végrehajtható az ítélet olyan módon, ahogyan arról az elsőfokú bíróság rendelkezett. Azt ugyanis a

peradatok nem támasztják alá, hogy a **(település neve)-i** telephelyen az alperes zárható hirdetőszekrénnel rendelkezne, ezért az elsőfokú bíróság által előírt helyesbítést ott nem tudja elhelyezni. Erre figyelemmel az ítéletábra e tekintetben az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben foglaltak szerint részben megváltoztatta.

Az alperes - fellebbezésében - alaptalanul támadta az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíj összegét is, azt ugyanis az elsőfokú bíróság helyesen - a jogsértés súlyához és a felróhatóság mértékéhez igazodva - állapította meg. Kiemelendő e körben, hogy az alperes súlyos bűncselekmény elkövetését állította a felperessel összefüggésben. Ezen kívül az ítéletábra hangsúlyozza, az alperes - fentebb részletezett - passzív magatartása nem egyeztethető össze a Ptk. 1:4 § (1) bekezdése szerinti elvárhatóság és az 1:3 § (1) bekezdése szerinti jóhiszeműség és tisztesség elvével. Az alperes akkor járt volna el helyesen, és akkor tanúsította volna az adott helyzetben általában elvárható magatartást - a jóhiszeműség és tisztesség elvével összhangban - ha elhatárolódik a tájékoztatótól, vagy vállalja, hogy az tőle származik, és a felperes kérésének megfelelően a sértő állítást visszavonja. Az alperes passzív magatartása azonban oda vezetett, hogy a felperes nem tudta időben tisztázni magát a munkavállalók előtt a nyilatkozat valótlan tartalmát illetően.

Mindezt figyelembe véve az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a keresettel egyezően a sérelemdíj mértékét. E körben helyesen értékelte azt is, hogy a felperes további kárt nem tudott bizonyítani, az inkriminált tájékoztató megjelenése idején történő nagy létszámú munkaerő-felvételre gyakorolt negatív hatásra csak utalt, de azt nem bizonyította.

Észlelte az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság tévesen határozta meg az eljárás pertárgyértékét. Ha a személyiségi jogában megsértett fél a Ptk. 2:51. §-ának (1) bekezdése alapján felróhatóságtól független szankciók alkalmazását és a Ptk. 2:52. §-ára alapítottan a jogsértő fél sérelemdíj megfizetésére kötelezését egyaránt kéri egy keresetben, igénye a perérték meghatározása szempontjából egységes keresetnek minősül. Ilyen esetben a Ptk. 2:51. §-án alapuló kereseti követelés meg nem határozható perértékének megfelelően az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 39. § (3) bekezdése alapján számítható, és a sérelemdíj összege után az Itv. 39. § (1) bekezdése szerinti illetékalap közül azt kell figyelembe venni, amely az adott esetben magasabb ((EBH1999. 94., BH2001. 367., BH1990. 250.)).

Jelen esetben a sérelemdíj összege nem haladja meg az Itv. 39. § (3) bekezdés b) pontja szerint a törvényszék előtt első fokon indult peres eljárásban a meg nem határozható perértékű ügyekben az illeték számításának alapjául meghatározott 600 000 Ft-ot, ezért az ítéletábra az utóbbi összegben határozta meg az elsőfokú perértéket. Ennek alapján az elsőfokú eljárás illetéke 36 000 Ft (Itv. 42. § (1) bekezdés a) pont), ezért az ítéletábra - a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül - felemelte az alperes által fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét (Pp. 253. § (3) bekezdés második mondata).

A fentebb kifejtetteket is figyelembe véve az elsőfokú bíróság a tényeket túlnyomórészt helyesen állapította meg, azokból mindenben helyes, az irányadó jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő jogi következtetést vont le, határozata érdemi részének megváltoztatása kizárólag abban a körben volt szükséges, amely az általa előírt helyesbítés **(település neve)-i** telephelyen történő kifüggesztésére vonatkozott, ezért az ítéletábra a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján rendelkezett az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatásáról.

Az ítéletábra a másodfokú perértéket - a fentebb kifejtettekre tekintettel 600 000 Ft-ban állapította meg. Ebből kiindulva és az alperes túlnyomó pervesztességére figyelemmel az alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes - ügyvédi munkadíjból álló - másodfokú perköltségének

megfizetésére. Annak mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3), (5) bekezdése és 4/A § (1) bekezdése alapján határozta meg, 5 munkaóra figyelembevételével.

Az Itv. 62. § (1) bekezdés f) pontja alapján a személyiségvédelemmel kapcsolatos perben a feleket tárgyi illetékfeljegyzési jog illeti meg. Az ily módon állam által előlegezett, az Itv. 46. § (1) bekezdésében írtak alapján számított fellebbezési eljárási illetéket a pereszes alperes köteles viselni a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Szeged, 2016. október 5.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Dr. Tóth Gabriella sk.
előadó bíró

Dr. Lengyel Nóra sk.
táblabíró